

heller ikke er der for Petroleumsindtægten Stigen sat nogen som helst Grænse. Nu skulde jeg dog tage meget fejl, dersom der ikke, naar Sukkerpriserne falde med omtrent 30 pCt. — thi saa meget ville de falde ved Flertallets Forslag — da vil finde et forøget Forbrug af Sukker Sted. Der vil vistnok straks vise sig et temmelig stærkt forøget Forbrug, og for at Indtægten skal naa fra 2 Millioner til $2\frac{1}{2}$ Million, skal der kun finde en Forøgelse i Sukkerforbruget Sted af 25 pCt. Allerede nu finder der, som ærede Medlemmer vide, en ikke ganske lille aarlig Stigning i Sukkerforbruget Sted, men den stærke Falden af Prisen, en Falden af 30 pCt., som maa blive den umiddelbare Følge af, at Flertallets Forslag op højes til Lov, maa medføre, at der finder en ganske ekstraordinær Stigning Sted i Sukkerforbruget, vi kunne regne, at inden et Aar er gaaet, er Sukkerforbruget steget med 25 pCt., og vi have da den $\frac{1}{2}$ Million Kr. Hvad Petroleum angaar, er noget lignende Tilfældet. Allerede nu stiger Petroleumforbruget aarlig med 2 Mill. Potter, Prisen vil falde ved Vedtagelsen af Flertallets Forslag med omtrent $\frac{1}{4}$, maafe endog saa noget mere — jeg antager, at den vil falde fra 17 D. til omtrent 13 D. pr. Pot Petroleum, det vil ganske sikkert ogsaa fremkalde en betydelig, næsten øjeblikkelig Stigning af Petroleumforbruget og som Følge deraf ogsaa en Forøgelse af Petroleumstolden. Naar vi nu lægge disse Tal sammen, for det første den halve Million, hvormed Sukkertolden vil stige ifølge Flertallets Forslag — noget af det skal dog henlægges til Al- domsforførgelsesfonden — og dernæst det ikke ganske lille Beløb for den forøgede Petroleumstold, saa ere vi i det mindste meget nærved de 850,000 Kr., der vil ikke mangle meget deri, saa at der ikke vil være stort at rose sig af for den Skattelettelse, man skaffer Befolkningen. Jeg tror ingenlunde, at man vil kunne sige, at der ved dette Forslag bliver givet Befolkningen en Skattelettelse, hverken af 850,000 Kr. eller 1 Mill. Kr., den vil svinde ind til næsten intet. Det var den første Grund, hvorfor det ikke passer, naar den ærede Med-Ordfører ytrede, at Befolkningen vistnok hellere vil have 1 Mill. virkelig Eftergivelse end de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som den ikke faar — thi den vil heller ikke faa den ene Mill. — langt, langt, langt fra. Men der er en anden Grund, og det er den, at det ikke er saa aldeles givet, at vi ikke ved at undlade at gaa bort fra Fordringen om Krigsskattoldens Eftergivelse, som den ærede Ordfører og hans Meningsfæller have gjort, altsaa ved Forhandlingerne paa det

Grundlag, dog kunde have opnaaet adskilligt. Det er ingenlunde Tilfældet, at dette Forlangende har været en Art Visnepolitikk, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) mente, naar han ytrede, at han kun betragtede det som et Udslag af Visnepolitikken, naar vi havde stillet Fordringen om Krigsskattoldens Eftergivelse op. Ja, saa længe vi stillede det op som en bestemt Fordring, som noget, vi ikke forhandlede om, kunde det maafe nok siges, og der var en Tid, da vi gjorde det, nemlig i den skarpe Visnepolitiks Tid — men sidste Gang Toldlovsforslaget i 1888—89 forelaa, blev det kun stillet op som et Forhandlingsgrundlag fra vor Side. Det var det, vi mente at have Ret til, men vi undertog intet fra Forhandlingen, heller ikke dette, og naar vi stillede os saaledes, kan det ikke siges at være noget Udslag af Visnepolitikken, og saa tror jeg heller ikke, at en ubetinget Afvisning af enhver som helst Forhandling paa det Grundlag kan siges at være berettiget, med mindre man fra anden Side stiller sig paa det Grundlag, at man ikke vil eftergive noget som helst. Hvis man fra anden Side stiller sig saaledes, saa kunne de to Partier siges at staa saa skarpt overfor hinanden, at enhver Forhandling er umulig, men saaledes stiller det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) sig ikke, da han vil eftergive 1 Mill. Kroner, og saaledes stiller den ærede Ordfører sig heller ikke, naar han taler om at eftergive 850,000 Kr. Ja, jeg tror ikke en Gang, at den ærede Minister i sine allerjæreste Udtalelser har udtalt sig saa ubetinget for det Standpunkt, at han ikke vil eftergive noget som helst af Krigsskattoldens Beløb. Jeg tror, at dersom vi havde stillet os paa dette Standpunkt, men samtidig paa den bestemteste Maade erklæret, at naar vi opstillede vor gamle Fordring, opstillede vi den kun, fordi vi ansaa os berettigede dertil, men ikke fordi vi havde i Sinde at fastholde den ubetinget, altsaa kun som et Forhandlingsgrundlag fra vor Side, som man fra den anden Side kunde møde med saadanne Modifikationer, med større eller mindre Indrømmelser, vi da kunde forhandle videre om, vilde det ingenlunde have været afgjort, at vi ikke vilde have faaet noget frem paa dette Grundlag, og det vilde under ingen Omstændigheder kunne kaldes Visnepolitik, naar vi havde stillet os saaledes. Jeg maa tillige bemærke, at vi fra Folketingets Side netop i Told-sager mindre end i nogen anden af de store politiske Sager, der have været for, have stillet os paa Visnepolitikens Standpunkt. Der har altid været den væsentlige Forskel